

Sự Im Lặng Ngọt Ngào

Buổi chiều ngày 24 tháng 12 năm ấy, Wendy, cô sinh viên năm thứ hai đại học Dược Khoa đang đứng đợi chuyến xe lửa của thành phố New York để trở về nhà. Tất cả các anh chị em của cô đều hẹn là sẽ về nhà đúng 7 giờ để đoàn tụ trong buổi cơm chiều thân mật cùng cha mẹ, theo truyền thống của gia đình họ. Bỗng Wendy để ý đến một cặp nam nữ đang đứng cách cô vài bước, họ đang ra dấu bằng tay để truyện trò với nhau.

Wendy hiểu được "tiếng nói" ra dấu bằng tay, vì trong những năm đầu đại học cô đã tình nguyện làm việc trong trường tiểu học dành cho người khuyết tật, nên cô đã học được cách ra dấu tay, để trò truyện với những người câm điếc. Vốn tính chịu khó học hỏi, Wendy đã khá thông thạo "tiếng nói" này. Nhìn vào cách ra dấu của hai người khuyết tật ở trạm xe, Wendy đã "nghe lóm" được câu chuyện của hai người. Thì ra,

cô gái câm hỏi thăm đường đến một nơi nào đó, nhưng chàng thanh niên câm thì "trả lời" là anh không biết nơi chốn đó. Wendy rất thông thạo đường xá trong khu vực này, nên cô mạnh dạn đứng ra chỉ dẫn cho cô gái. Dĩ nhiên cả ba đều dùng cách ra dấu bằng tay, để "nói" trong câu chuyện của họ. Khi xe lửa đến trạm, thì Wendy và hai người bạn mới quen đã kịp thời trao đổi địa chỉ e-mail cho nhau. Những ngày sau đó, ba người tiếp tục trò truyện dùng tin nhắn của điện thoại cầm tay, rồi dần dà họ trở thành bạn thân giao cách cảm với nhau. Chàng trai tên là Jack và cô gái tên là Debbie. Jack cho biết anh đang làm việc cho một hãng xuất nhập cảng, và ở cách nhà Wendy không xa.

Từ những tin nhắn điện thoại, e-mail thăm hỏi xã giao lúc đầu, cả hai dần dần tiến đến chỗ trở thành bạn thân lúc nào không hay. Đôi khi Jack đến trường đón và mời cô đi ăn. Cả hai thích khung cảnh êm đềm trong công viên, nên thường yên lặng đi bên nhau trong những giờ phút nghỉ ngơi. Tuy phải ra dấu để trò truyện nhưng Wendy không cảm thấy bất tiện, mà cô lại có dịp trau dồi "tiếng nói bằng tay", để nghệ thuật ra dấu của cô càng lúc càng tinh xảo hơn. Đến mùa Thu năm đó thì hai người đã thân thiết như một cặp tình nhân. Wendy đã quên hẳn Jack là một người khuyết tật, cho nên lần đầu tiên khi Jack ra dấu "I Love You", thì Wendy đã nhẹ nhàng ngã đầu vào vai anh.

Sau những giờ học, thỉnh thoảng Wendy cũng vào "phòng trò truyện" (chat room) đấu láo với bạn bè. Mỗi khi Wendy đặt câu hỏi, "*Bạn có thể có tình yêu với một người câm điếc hay không?*", thì hình như không có bạn bè nào của cô có được câu trả lời dứt khoát. Điều này đã khiến cho Wendy bị dày vò không ít.

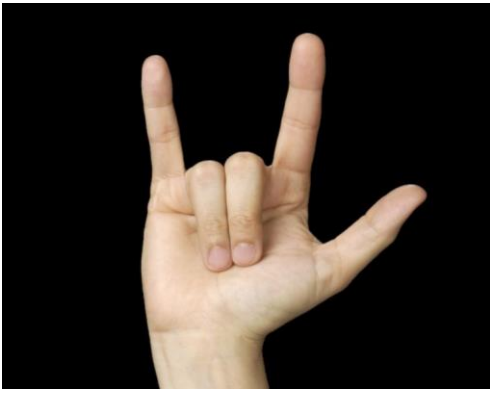
Vào dịp lễ Tạ Ơn năm đó, Jack tặng cho Wendy một bó hoa hồng kèm theo câu ra dấu, "*Wendy có chịu làm bạn gái của mình không?*" Wendy vừa vui mừng vừa kinh ngạc, nhưng tiếp theo đó là những sự mâu thuẫn khổ sở trong tâm. Wendy biết rõ là cô sẽ gặp phải sự phản đối mạnh mẽ của những người thân. Quả nhiên, cha mẹ cô khi biết rõ sự việc đã dùng đủ mọi phương thức để mong lôi kéo đứa con gái "lầm đường lạc lối" trở về. Thôi thì hết chú bác, cô dì, lại đến các anh chị em, bạn học, được cha mẹ cô vận động tới để thuyết phục cô.

Đứng trước áp lực này, Wendy chỉ có thể phân trần với gia đình về nhân cách cao cả của Jack. Cô cho mọi người biết là thái độ lạc quan cùng đầu óc thực tế và tích cực của anh đã khiến cô cảm thấy gần gũi anh hơn là với những bạn trai mà cô đã từng quen biết trước đây.

Gia đình sau khi nghe cô giải bày đã không còn quá khắt khe phê bình nữa. Mọi người dự định là sẽ gặp mặt Jack trước rồi mới có thể đánh giá cuộc tình của hai người. Cả nhà đồng ý là sẽ gặp mặt Jack vào trưa ngày 25 tháng 12, sau khi mọi người đã hưởng được một đêm Giáng sinh bình yên cho tâm tư lắng đọng. Wendy đã có quyết định trong đầu là nếu như cha mẹ và anh chị của cô có những cử chỉ cùng hành động khinh miệt Jack, thì cô và Jack sẽ đi đến nhà thờ để xin ơn và sự chúc lành của Thiên Chúa.

Trên đường dẫn Jack đến nhà, tâm trạng hồi hộp của Wendy đã không thoát khỏi cặp mắt quan sát của Jack.

Chàng mỉm cười ra dấu cho nàng:

- Wendy yên tâm, bảo đảm với em là cha mẹ em sẽ hài lòng. Anh cho họ biết là anh sẽ thương yêu em, chăm sóc em suốt đời. Đó là lần đầu tiên trong đời, cô sinh viên Trường Dược rơi những giọt lệ cảm động. Vừa vào đến nhà, Wendy nắm tay Jack đi đến trước mặt cha mẹ. Nàng nói:

- Thừa ba mẹ, đây là Jack, bạn trai mà con thường nhắc đến. Câu nói của nàng vừa thốt ra, thì tất cả những hộp kẹo bánh, hoa tươi trên tay Jack tức thời lộp độp rơi xuống đất. Chàng nhào tới ôm nàng trong vòng tay khỏe mạnh của chàng.

Một điều mà Wendy không thể ngờ được, là nàng bỗng nghe một giọng nói thẳng thốt phát ra từ miệng của Jack:

- Trời đất, em biết nói à?

Đó cũng chính là câu mà Wendy muốn hỏi Jack.

Mọi người ngoài cuộc đều ngẩn ngơ ngạc nhiên, trong khi hai người trong cuộc thì ôm nhau cười, nói, la, hét, nhảy nhót như điên dại. Thì ra Jack cứ ngỡ Wendy là một cô gái câm, thế mà anh vẫn sinh lòng quyến luyến, mà còn muốn tiếp tục đi đến hôn nhân. Wendy cũng tự hào có quyết định sáng suốt, vì đã chọn được người tình trong mộng tuyệt vời nhất thế gian.

“...Thượng Đế của chúng ta đang ngự ở trên cao, hình như cũng đang che miệng cười cho trò đùa mà ngài đã đạo diễn suốt một năm qua...Dành cho những ai yêu, nhưng chưa dám thổ lộ cùng người mình yêu.”